

Combat, proximitat, missió (13): cor eucarístic

Freqüentar l'Eucaristia és la resposta, feta vida, a la seva promesa de quedar-se amb nosaltres: si Ell és amb mi cada dia, jo vull ser també amb Ell cada dia.

07/08/2025

Ubi amor ibi oculus: «On hi ha amor, hi ha la mirada».^[1] L'amor busca sempre la presència de l'estimat: gairebé es diria que no té ulls per a

ningú més. Però de vegades la separació, l'absència, es fa inevitable. Ens resignem, llavors, impotents a l'espera, o a la nostàlgia; ens aferrem a quelcom que evoqui la presència de l'altre, o que ens recordi tant d'amor viscut. Aquesta nostàlgia és la font inesgotable de tantes cançons i poemes al llarg de la història, que condensen aquest últim intent de vèncer la solitud.

Seré amb vosaltres cada dia

Cada diumenge, els cristians professem la nostra fe en la vida eterna i en la resurrecció de la carn. Per a nosaltres, el record i el dolor per l'absència de la persona estimada no són l'última paraula. «No ho oblideu mai: després de la mort us rebrà l'Amor. I en l'amor de Déu trobareu, a més, tots els amors nets que heu tingut a la terra».^[2]
Tanmateix, mentre caminem per aquesta «vall de llàgrimes», el dolor

per l'absència forma part de la gramàtica del cor humà.

Sant Josepmaria solia acudir a aquests moviments del cor, a la reacció tan natural de no voler-se separar, per il·lustrar el misteri de l'Eucaristia. La realitat desconcertant i grandiosa del fet que tot un Déu s'hagi volgut quedar en un tros de pa es pot considerar des de «l'experiència, tan humana, del comiat de dues persones que s'estimen. Voldrien estar sempre plegades, però el deure —el que sigui — els obliga a allunyar-se. El seu afany seria de continuar sense separar-se, i no poden. L'amor de l'home, que per gran que sigui és limitat, recorre a un símbol: els qui s'acomiaten bescanvien un record, tal vegada una fotografia, amb una dedicatòria tan encesa que sorprèn que no cremi la cartolina. No aconseguen de fer més perquè el poder de les criatures no arriba tan

enllà com el seu voler. El que nosaltres no podem, pot fer-ho el Senyor. Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, no deixa un símbol, sinó la realitat: resta Ell mateix.

Anirà al Pare, però romandrà amb els homes. No ens llegirà un simple obsequi que ens faci evocar la seva memòria, una imatge que tendeixi a desdibuixar-se amb el temps, com la fotografia que aviat es fa deslluïda, groguenca i sense sentit per als qui no foren protagonistes d'aquell moment amorós. Sota les espècies del Pa i del Vi, hi és Ell, realment present: amb el seu Cos, la seva Sang, la seva Ànima i la seva Divinitat».^[3]

Un petit llibre sobre el dolor de la separació que suposa la mort, escrit amb la ferida encara en carn viva, descriu amb força aquest sentiment humà d'impotència. Davant de la partida definitiva de la seva esposa, l'autor es nega a acostumar-se amb una fotografia, amb un objecte que

d'alguna manera evoqui la seva presència: «Estimo l'H. —escriu— i no res que s'hi assembli».^[4] Per a l'amor, no n'hi ha prou amb el record; el cor humà demana alguna cosa més, però el seu poder és limitat. Tanmateix, «per a Déu no hi ha res impossible» (*Lc 1, 37*).

S'entenen així les paraules de Jesús al final del seu pas per la terra: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (*Mt 28, 20*). Per la força de l'Esperit, Ell roman en la història i en la vida de cada home. Se'n va i alhora es queda: amb una «nova proximitat»,^[5] invisible, però més profunda i abundant.

L'Eucaristia no és un simple record, ni el desig d'un retrobament futur: és una presència i una proximitat real. En la Missa *hi ha* Jesús de Natzaret, el mateix que va néixer a Betlem, que va caminar per les terres de Galilea i va morir a la Creu per nosaltres. Aquesta realitat il·lumina tota la vida

cristiana, que no és sinó la vida de Crist en nosaltres (cf. *Ga* 2, 20): «Seguir Crist: heus aquí el secret. Acompanyar-lo tan de prop, que visquem amb Ell, com aquells primers dotze; tan de prop que ens hi identifiquem».^[6]—

Freqüentar l'Eucaristia diàriament obeeix a aquest desig d'acompanyar-lo de prop; és la resposta, feta vida, a la seva promesa de quedar-se amb nosaltres: si Ell és amb mi *cada dia*, jo vull ser també amb Ell cada dia. Qui sap del desig ardent de Jesús de menjar la seva Pasqua amb nosaltres (cf. *Lc* 22,15), de la seva oració constant, del seu patiment, del seu amor per cadascun de nosaltres, no el vol deixar sol: l'acompanya, si pot, cada dia. No en té prou amb saber que altres milions d'homes i dones l'estaran esperant al peu de l'altar: sap que Jesús notaria l'absència de qui, podent estar amb ell, se'n va anar amb les seves coses.

Sant Manuel González, amic de sant Josepmaria i gran enamorat de l'Eucaristia, va deixar escrites aquestes paraules al final de la seva vida: «Una Missa és Jesús recollint al seu Cor tota l'aroma de les seves bones obres i bones paraules, tots els ecos del seu cor (...) tot el suc de les seves suors i llàgrimes buscant pecadors, tots els fells d'afectes pagats amb ingratituds, de generositats amb incomprendiments, enveges i malvolences, que el van acompanyar, des de Betlem fins al Calvari, i, quan el cor era ple de tot això, va portar sobre les espatlles una creu pesada i s'hi va deixar enclavar, i va permetre que, ja mort, una llança l'obrís, com una rosa que s'obre a la primavera...».^[7]

En l'Eucaristia ve a trobar-nos la persona viva del Senyor, l'Amor dels amors, origen i final de la nostra existència i de tota la creació (cf. *Col* 1, 16-19). Per això la santa Missa és

«el centre i l'arrel de la teva vida interior».^[8] És *centre*, perquè la meva vida gira entorn de la creu gloriosa: el treball i el descans, el dolor i l'alegria, l'amor rebut i l'entregat... En la Missa comparteixo amb ell sentiments, desitjos, dificultats... totes les meves coses; i, amb Ell, les porto al Pare. Alhora, la santa Missa també és *arrel*, perquè em posa en contacte amb l'Autor de la gràcia, amb la vida mateixa de Déu. «Ningú no arriba al Pare si no és per mi» (*Jn* 14, 6). Sense l'Eucaristia, cap obra humana no podria tenir «vibració d'eternitat».^[9] Només en la mesura que deixo que Jesús es posi a la barca de la meva vida puc «treballar com Ell treballava i estimar com Ell estimava».^[10]

La Santa Missa és una cosa grandiosa, però apareix gairebé sempre —fora d'algunes celebracions més solemnes o multitudinàries— com una cosa discreta, senzilla,

familiar: com ho va ser l'Última Cena, les trobades de Jesús ressuscitat amb els apòstols i la fracció del pa dels primers cristians. Tanmateix, estem envoltats d'àngels, toquem el cel, toquem Déu. No ho veiem, però ens ho diu la fe.^[11] De part nostra hi podem posar el recolliment, la sorpresa, les ganes que Déu ens fiqui en el seu misteri. I Ell farà la resta.

Jo soc el pa viu

Va succeir a Abitínia, en terres africanes, durant els primers segles de la història de l'Església. Un grup de quaranta-nou cristians havia de ser condemnat a mort per desobeir la prohibició imperial de celebrar l'Eucaristia. Quan el jutge els va preguntar per què arriscaven la vida, un d'ells va respondre amb senzillesa: *sine dominico non possumus*; «perquè sense diumenge —sense l'Eucaristia— no podem».^[12]

Impressiona la fe d'aquests homes i dones en la presència real de Jesús. Es jugaven la vida perquè creien amb tot el seu ésser que Jesucrist, el Fill de Déu fet carn, estava realment en el que semblava un simple tros de pa. Es jugaven la vida, perquè per a ells era realment qüestió de vida o mort: sense Jesús, sense combregar, la seva vida deixava de tenir sentit; els seus cors tornaven a un món sense llum, sense salvació, sense un amor que vencés la mort. La fe d'aquests màrtirs ens interpel·la: Sentim nosaltres també que sense l'Eucaristia no podem? Tenim fam de la paraula de Déu, de rebre'l en nosaltres? Què estem disposats a fer per poder-lo freqüentar?

Cada Missa és una trobada amb Jesús ressuscitat, una oportunitat per rebre'l amb la nostra fragilitat, però també amb la puresa, la humilitat i la devoció dels sants. La línia de separació entre el fervor i la rutina

en la comunió diària és molt fina, però molt gruixuda alhora. Per això ens hem de preparar, segons els diferents estrats del nostre ésser: des dels sentits corporals —en concret, la vista i l'oïda— fins als sentits interiors, com la imaginació i la memòria. El silenci interior és indispensable per poder agradar i assaborir la bellesa de Crist. En un cor ple de soroll difícilment podrà ressonar la paraula de Déu.

Així com la llavor és fecunda quan cau en terra bona (cf. *Mt* 13, 1-23), la comunió serà font de vida per a nosaltres en la mesura que el nostre cor, purificat per la humilitat i el sacrifici, es converteixi en terra generosa que acull el seu Senyor: «Hem de rebre el Senyor, a l'Eucaristia, com es fa amb els grans de la terra, millor!: amb adorns, llums, vestits nous... —I si em demanes quina netedat, quins adorns i quines llums has de tenir, et

respondré: netedat en els teus sentits, un per un; adorn en les teves potències, una per una; llum en tota la teva ànima». ^[13]

En considerar la grandesa del do de rebre el Cos i la Sang de Crist, sant Agustí va entendre que el Senyor li deia: «No em transformaràs en substància teva, com passa amb el menjar corporal, sinó que tu et transformaràs en mi». ^[14] De nou, amb sant Pau, «ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2, 20). Durant els minuts en què les espècies sacramentals estan al nostre cos, ens fem una sola cosa amb Ell, ens *crisifiquem*. Ell ve al nostre cor i nosaltres ens endinsem en el seu: dos moviments que formen un únic acte d'amor. Déu es fa pa, Déu es fa petit per aconseguir una sola cosa amb la nostra trama quotidiana: Ell en mi i jo en Ell (cf. Jn 6, 56). Els horitzons que s'obren aquí són immensos: entrar al seu Cor significa entrar en

tot el que és seu, obrir-me a la seva lògica, descobrir que és un cor ferit per mi. Alhora, deixar que Jesús entri en el nostre, en la meva vida, és deixar que el seu amor em desarmi, que cremi la meva misèria, que transfiguri els meus somnis.

Déu amagat

L'amor de Déu ens precedeix sempre, ens *primereja*, com deia el papa Francesc.^[15] Si existim, si hem nascut, és perquè som estimats amb un amor etern (cf. *Jr* 31, 3): un amor que ens abraça, ens precedeix, ens desborda (cf. *Sl* 139, 5-6). El Pare ens ho recorda sovint: «Saber que l'Amor infinit de Déu es troba no només en l'origen de la nostra existència, sinó en cada instant, perquè Ell és més íntim a nosaltres que nosaltres mateixos, ens omple de seguretat».^[16] Des d'aquesta convicció escriu sant Josepmaria: «Acudeix amb perseverança davant el Sagrari,

físicament o amb el cor, per sentir-te segur, per sentir-te serè: però també per sentir-te estimat..., i per estimar!».^[17]

Jesús ha volgut que, al cap dels segles, els cristians descobríssim el valor de la seva presència entre nosaltres després de la celebració eucarística. Cada església amb sagrari transmet l'escalf d'aquesta llar, d'aquest cor bategant en què ell ens espera; allà estimarem i ens sentirem estimats, demanarem i agraiem, adorarem i desagreuem. «Fills meus —deia una vegada sant Josepmaria—, mireu que el Senyor està sempre al sagrari. Sembla que no ens sent, però ens escolta amorosament, amb l'afecte d'un pare i d'una mare, amagant la seva Divinitat i la seva Humanitat. És un Senyor que parla quan vol, si més no s'espera, i diu coses concretes. Després calla, perquè vol la resposta

de la nostra fe i de la nostra lleialtat».

[18]

L'experiència del silenci de Déu al sagrari forma part del camí que ens condueix a una vida d'oració profunda. Aquest silenci de vegades pot ser dolorós, però ens salva de la temptació de fer un Déu a la nostra mida, una espècie d'ídol que respongui a les nostres expectatives i que, per tant, puguem controlar. El Senyor s'amaga precisament perquè el busquem, per respectar la nostra llibertat, i perquè respectem la seva: perquè el puguem estimar com a fills lliures i perquè el deixem ser Déu, el nostre Déu.

En una homilia de la Nit de Nadal a Alemanya, Joseph Ratzinger feia servir un bonic conte per explicar aquesta lògica d'amor del Déu amagat: «Jeshiel, un noi encara petit, va entrar precipitadament i plorant a l'habitació del seu avi, el cèlebre rabí

Baruj. Unes llagrimotes corrien per les galtes del petit mentre es desfogava: “El meu amic m’ha abandonat. Ha estat molt injust i s’ha portat molt malament amb mi”. “A veure, pots explicar-m’ho una mica més?”, li va preguntar el mestre. “Sí”, va respondre el petit. “Estàvem jugant a fet i amagar, i jo em vaig amagar tan bé que no em va poder trobar. Però llavors, simplement va deixar de buscar-me i va marxar. No està malament això?”. Llavors, el mestre va acariciar les galtes del petit, i a ell mateix se li van omplir els ulls de llàgrimes. I va dir: “Sí, no hi ha dubte que és molt antipàtic. Veus?, amb Déu és exactament el mateix. Ell s’ha amagat, i nosaltres no el busquem”». ^[19]

Però Ell sí que ens busca; no deixa de fer-ho. I sempre troba maneres de posar-nos a nosaltres en cerca, fins i tot en mig de la foscor: «Si Déu us fa agradar la seva presència

sensiblement..., bé, però no ho desitgeu. Demaneu-li claredat d'idees, demaneu-li la fe, que enmig d'aquests silencis de Déu ens omple d'esperança i, amb l'esperança, ens fa viure d'amor».^[20] Enmig del silenci de Déu poden néixer l'amor i l'esperança, perquè l'ànima enamorada, quan perd l'estimat de la seva vida, el busca, el desitja. I així, amb l'ímpetu d'una cerca alimentada pel desig d'unió, la mirada s'eixampla i es fa capaç de trobar-lo.

Maria Magdalena encarna aquesta cerca. Diumenge, abans que despunti l'aurora, es dirigeix cap a la tomba del Senyor. No hi ha llum, encara és de nit. Però ella busca, desitja, camina. No té Jesús, però no parará fins que el trobi. Ni tan sols la presència d'un àngel aconseguirà distreure el moviment del seu cor. Maria ha perdut Jesús, però el busca amb totes les seves forces, amb unes llàgrimes que obren i reguen més i

més la terra de la seva ànima, fins que germini la flor de la visió del Ressuscitat. Així busca l'estimada del Cantar: «En el meu llit, en plena fosca, he cercat l'amor de la meva ànima. L'he cercat i no l'he trobat. M'he llevat a fer un tomb per la vila: pels carrers i per les places cercaré l'amor de la meva ànima. L'he cercat i no l'he trobat. M'han trobat els guardes que fan la ronda de la vila: «No heu vist l'amor de la meva ànima?» (Ct 3, 1-3).

Aquesta cerca ens posa en camí cap a la contemplació. «Busqueu-lo amb il·lusió, busqueu-lo en vosaltres mateixos amb totes les vostres forces. Si obreu amb aquest deler, gosaré garantir que ja l'heu trobat, i que heu començat a tractar-lo i a estimar-lo, i a tenir la vostra conversa en el Cel».^[21] Buscar ja és estimar. Aquest el secret de la Magdalena, i de tot home o dona que, en la nit del món i de la seva pròpia

ànima, busca Crist amb veracitat. Però, com s'ha de buscar? Sant Agustí, amb el sentir de molts sants, ens ho ensenya: amb el desig, un acte *lliure* que neix del fons de l'ànima: «La vida sencera del bon cristià és un sant desig. El que desitges encara no ho veus, però desitjant-ho et capacites perquè —quan arribi el que has de veure— t'omplis d'això (...). Déu, diferint donar-t'ho, estén el teu desig, amb el desig estén el teu esperit i estenent-lo el fa més capaç. Desitgem, doncs, germans, perquè serem omplerts. Aquesta és la nostra vida: exercitar-nos mitjançant el desig». ^[22]

En apropar-nos així a adorar Jesús al sagrari, el nostre cor s'eixamplarà i sentirà cada vegada més la necessitat de la seva presència, d'estar i de conversar amb Ell. Naixerà llavors en nosaltres «una set de Déu, una ànsia de comprendre'n les llàgrimes; de veure'n el somrís, el rostre (...).

“Com la cérvola es deleix per les fonts de les aigües, així es deleix també la meva ànima per vós, Déu meu!” I l'ànima avança ficada en Déu, deïficada: el cristià ha esdevingut un viatger assedegat, que bada la boca a l'aigua de la font».^[23] —

Carlos Villar

^[1] Ricardo de San Víctor, *Beniamin Minor*, XIII (PL 196, col. 10 A).

^[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 221.

^[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 83.

^[4] C. S. Lewis, *Una pena en observación*, Barcelona, Anagrama, 1994, cap. IV.

[5] J. Ratzinger, «El comienzo de una nueva cercanía», a: *El resplandor de Dios en nuestro tiempo*, Barcelona: Herder, 2008, p. 185.

[6] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 299.

[7] San Manuel González, *¡Si viviéramos nuestras Misas!*, Palencia, El Granito de Arena, 1941, p. 32-33.

[8] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 69.

[9] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 239

[10] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 154.

[11] «En jutjar de tu s'equivoquen la vista, el tacte, el gust; però n'hi ha prou amb l'oïda per creure amb fermesa» (Himne *Adoro te devote*).

[12] Cf. Benet XVI, Homilia en la Solemnitat del Corpus Christi, 29.05.2005.

[13] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 834.

[14] Sant Agustí, *Confessions*, 7, 10, 16.

[15] Cf. Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 24.

[16] F. Ocáriz, Carta pastoral, 9.01.2018, núm. 4.

[17] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 837.

[18] Sant Josepmaria, Predicació oral, *Crònica* 1972, p. 759 (AGP, biblioteca, P01).

[19] J. Ratzinger, *Homilía en la misa de Nochebuena*, catedral de Nostra Senyora, Munic, 24.XII.1980, a: Benet XVI, *Y Dios se hizo hombre*, Encuentro, Madrid 2012, p. 11.

[20] Sant Josepmaria, Predicació oral, *Crònica* 1972, p. 759 (AGP, biblioteca, P01).

[21] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 300

[22] Sant Agustí, *Comentari a la primera Carta de sant Joan* 4, 6.

[23] Sant Josep maria, *Amics de Déu*, núm. 310 Cf. *Sl* 42, 2.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/combat-
proximitat-missio-13-cor-eucaristic/](https://opusdei.org/ca/article/combat-proximitat-missio-13-cor-eucaristic/)
(30/12/2025)